

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/198/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3716205904
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Lichnerová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3716205904.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Alice Beňovej a sudkýň JUDr. Oľgy Lichnerovej a JUDr. Ivety Anderlovej v spore žalobkyne I. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. M. č. XXX, zastúpenej JUDr. Darinou Kučerovou, advokátkou, so sídlom v Považskej Bystrici, Železničná 90/12 proti žalovanému V. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. M. č. XXX, zastúpeného JUDr. Róbertom Faturom, advokát, s.r.o., so sídlom Považská Bystrica, Centrum 18/23, o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 26. marca 2018, č.k. 8C/184/2016-120, takto

rozhodol:

Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalobkyňa **m á** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie určil, že do bezpodielového spoluvlastníctva strán sporu patrí rodinný dom súp. č. XXX, postavený na parcele KNC XXX/X o výmere 131 m², zapísaný na LV č. XXX k. ú. V. M.. Predmetný rodinný dom prikázal do výlučného vlastníctva žalovaného. Žalovanému uložil povinnosť vyplatiť žalobkyňi titulom vyrovnania jej podielu z vyporiadania BSM 27.369,84 eur do 60 dní od právoplatnosti rozsudku. O náhrade trov konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že strany sporu boli manželia, pričom manželstvo uzatvorili dňa 16.02.1991 a ich manželstvo bolo rozvedené rozsudkom tun. súdu 3C/180/2015-9 zo dňa 12.06.2015, ktorý rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 29.07.2015. Rozvodom manželstva došlo k zániku BSM. Z uvedeného dôvodu, keďže medzi bývalými manželmi došlo podľa ich vyjadrenia k dohode ohľadom vyporiadania hnuiteľných vecí, nedošlo však k dohode o vyporiadaní rodinného domu č.s. XXX v k.ú. V. M., dôvodne sa žalobkyňa domáhala svojou žalobou jeho vyporiadania. V danom prípade strany sporu nerozporovali skutočnosť, že pozemok v KNC č. 386/4 o výmere 131 m² ako aj príľahlý pozemok KNC č. 386/2 o výmere 475 m², oba pozemky vedené na LV č.XXX k.ú. V. M. zastavané plochy a nádvoria, sú vo výlučnom vlastníctve žalovaného a nie sú predmetom vyporiadania BSM. Medzi stranami konania však bola sporná skutočnosť, či predmetný dom, súp. č. 777 patrí alebo nepatrí do BSM. Súd preto musel najskôr prejudiciálne vyriešiť túto otázku a až po jej vyriešení mohol pristúpiť k samotnému vyporiadaniu BSM. Po vykonanom dokazovaní súd dospel k záveru, že predmetný dom do BSM strán sporu patrí. Pri rozhodovaní o tejto skutočnosti vychádzal predovšetkým zo svedeckých výpovedí, kedy väčšina svedkov, ktorí vypovedali a ktorých navrhla žalobkyňa vypovedala o tom, že predmetný dom bol budovaný až po uzavretí manželstva, a že do uzavretia manželstva bola vybudovaná maximálne základová doska, resp. s múrmi, ktoré tvoria podpivničenie, maximálne po prvú tzv. deku. Je síce pravda, že svedkovia, ktorých navrhol žalovaný, vypovedali, že do uzavretia manželstva bol dom rozostavaný v takom stave, že bolo urobené podpivničenie, prvá deka a múry nad prvou dekou o čom vypovedal svedok E. L., otec žalovaného B. O., ako aj matka žalovaného. Naopak, svedkovia navrhnutí žalobkyňou jednoznačne vypovedali, že do uzavretia manželstva bola vybudovaná základová doska, pričom svedkyňa Q. C. jednoznačne

uviedla, že v čase, keď viezla žalobkyňu do pôrodnice v októbri 1991, zastavili sa na predmetnej stavbe, aby oznámili žalovanému, že žalobkyňu vezie do pôrodnice, a v tom čase sa jednalo o rozostavanú stavbu len v stave takom, že bola postavená len základová doska a robili sa úpravy okolo tejto základovej dosky. Uvedené potvrdila aj svedkyňa M. I., bez príbuzenského pomeru k stranám sporu, ktorá jednoznačne uviedla, že do uzavretia manželstva síce žalovaný začal s realizovaním stavby, avšak vybuďoval len základy a múry sa začali „ťahat“ až po uzavretí manželstva. Tak isto žalovaný v čase, keď bolo pojednávanie odročené za účelom mimosúdnej dohody, prostredníctvom svojho právneho zástupcu skoncipoval návrh dohody, v ktorej predmetný dom sám radil do BSM, hoci s tvrdením, že predmetný dom bol vybudovaný z jeho finančných prostriedkov, resp. finančných prostriedkov rodičov. Okrem toho samotný žalovaný na pojednávaní dňa 26.03.2018 jednoznačne uviedol, že „keď začali stavať“, on mal príjem 1.000 Sk a manželka, teda žalobkyňa mala príjem len v podobe materského príspevku, z čoho logicky vyplýva, že keď začali stavať, žalobkyňa bola na materskej dovolenke, čo rozhodne bolo po uzatvorení manželstva. Konštatoval, že podľa ustálenej judikatúry súdov SR stavba ako samostatný predmet právnych vzťahov (ako vec v právnom zmysle) vzniká v okamihu, v ktorom je vybudovaná minimálne do takého štádia, počnúc ktorým všetky ďalšie stavebné práce smerujú už k dokončeniu tejto druhovo a individuálne určenej veci. K tomu u nadzemných stavieb dochádza vytvorením stavu, keď je už jednoznačne a nezameniteľným spôsobom zrejme, aspoň dispozičné riešenie prvého nadzemného podlažia. V danom prípade podľa dokazovania súdu vyplynulo, že do uzavretia manželstva pokiaľ aj žalovaný začal budovať predmetný rodinný dom, vybuďoval ho len do stavu, kedy nebolo možné jednoznačne a nezameniteľným spôsobom určiť dispozičné riešenie prvého nadzemného podlažia, pretože aj samotný otec žalovaného jednoznačne neuviedol, či bola urobená aj tzv. druhá deka, kedy by boli už „vytiahnuté“ aj múry nad prvým nadzemným pivničným podlažím, z ktorého by bolo zrejme usporiadanie budúcich miestností rodinného domu. Keďže prevažná väčšina svedkov vypovedala o tom, že do dňa uzavretia manželstva strán sporu bola stavba rodinného domu len v stave rozostavanosti, ktorá zodpovedala maximálne základovej dosky po prvú deku, pričom samotný žalovaný uviedol, že v čase začatia stavby žalobkyňa poberala bola rodičovský príspevok, tak z uvedeného je zrejme, že stavba bola realizovaná až počas trvania manželstva v zmysle, že do uzavretia manželstva stavba nebola postavená v takom stave, aby ju bolo možné považovať za vec v právnom zmysle. Podporne uvedený záver vyplýva aj so samotného návrhu dohody, ktorý vypracoval právny zástupca žalovaného, v ktorom sám žalovaný predmetný dom radil do BSM. Súd neuveril tvrdeniu žalovaného, že tak urobil s cieľom urýchliť dohodu v danej veci a urýchliť skončenie tohto sporu, pretože pokiaľ by sa jednalo o skutočne rodinný dom, ktorý by bol postavený v prevažnom rozsahu do uzavretia manželstva, nie je reálne predpokladať, že by žalovaný súhlasil s tým, aby napriek uvedenému, bol tento dom ako celok radený do BSM a aby netrval na tom, aby predmetom vyporiadania boli už len investície, ktoré do tohto rozostavaného rodinného domu boli investované zo spoločných prostriedkov počas trvania manželstva. Z uvedených dôvodov súd ustálil, že rodinný dom patrí do BSM. Pri vyporiadaní BSM, predmetom ktorého je už len predmetný rodinný dom, súd zvažil aj tvrdenia oboch strán o skutočnostiach, že matka žalovaného mu mala darovať sumu 50.000 Sk na stavbu predmetného rodinného domu, ako aj tvrdenie matky žalobkyne, ktoré potvrdila samotná žalobkyňa, že táto mala na stavbu a zariadenie rodinného domu poskytnúť sumu 120.000 Sk. Žalovaný ako dôkaz k svojmu tvrdeniu ohľadom darovania sumy 50.000 Sk predložil čestné prehlásenie matky, tento dar potvrdila samotná matka v svojej svedeckej výpovedi, pričom predmetné čestné prehlásenie bolo vyhotovené v roku 2016 a k darovaniu malo dôjsť v roku 1995. Iné dôkazy o dare žalovaný nepredložil. Keďže je nesporné, že v danom čase (v roku 1995) strany sporu žili v manželstve, bývali vtedy u rodičov, resp. u matky žalobkyne, kedy ich manželstvo bolo usporiadané, čoho dôkazom je aj skutočnosť, že do domu sa nasťahovali až v roku 1997 či 1998, tak súd aj prípadný takýto dar vyhodnotil ako dar obom manželom. Z uvedeného dôvodu súd ani nepovažoval za potrebné už bližšie dokazovať, či skutočne k takémuto daru došlo, keďže žalobkyňa toto popierala, avšak pokiaľ by aj došlo k darovaniu, takýto dar by bol darom obom manželom, pretože žalovaný nedisponuje žiadnym dôkazom z roku 1995, ktorý by potvrdzoval, že sa jedná o dar len jemu. Všeobecne, pokiaľ rodičia mienia darovať výlučne svojmu dieťaťu nejaké financie a nechcú ich darovať aj jeho manželovi/manželke, tak uvedené je nespochybniteľným spôsobom vykonané (spísaná darovacia zmluva), čo v danom prípade splnené nie je. Súd preto dôkazy v tomto smere predkladané žalovaným považoval za účelové. Z uvedeného dôvodu na vyporiadanie a vyplatenie prípadného vyrovnacieho podielu táto síce tvrdená, avšak nepreukázaná skutočnosť, nemá žiaden dopad. Tak isto súd posúdil aj tvrdenú finančnú pomoc zo strany matky žalobkyne vo výške 120.000 Sk, teda, ak by bola v konaní preukázaná, súd by ju vyhodnotil ako dar obom manželom, čo by potom nemalo vplyv na výpočet vyrovnacieho podielu. V prípade tvrdenej finančnej pomoci zo strany matky žalobkyne však svedkyňa (matka žalobkyne) ani netvrdila, že by sa jednalo o dar len dcére, ale tvrdila,

že ich poskytla na stavbu alebo zariadenie ich rodinného domu. Z vyššie uvedených dôvodov súd preto pri rozhodovaní o vypořádání BSM manželov, t.j. strán sporu, predmetom ktorého bol už len uvedený rodinný dom, jednoznačne vychádzal zo znaleckého posudku s tým, že od znalcom určenej ceny odpočítal preukázateľne získané finančné prostriedky žalovaným zo ŠFRB vo výške celkom 2.290,38 Eur (v prepočte na eurá), ktoré financie boli účelovo viazané na túto stavbu, a teda niet pochyb o tom, že tento príspevok v danej výške žalovaný skutočne využil na stavbu rodinného domu. Zároveň je nesporné, že bol poskytnutý len jemu, a to pred uzavretím manželstva, a teda z tohto pohľadu súd musí konštatovať, že dané finančné prostriedky sú finančnými prostriedkami, ktoré žalovaný získal pred uzavretím manželstva a daný príspevok bolo preto nutné zohľadniť pri vypořádání BSM v jeho prospech. V tejto súvislosti súd pre úplnosť dodal, že pokiaľ žalovaný namietal, že príspevok mu bol poskytnutý až po tom, keď začal so stavbou a keď táto bola už v stave rozostavanosti, pretože inak podľa podmienok jeho poskytnutia by mu nemohol byť poskytnutý, tak súd sa s týmto názorom nestotožnil. Aj keď je pravda, že v predmetnej Vyhláške č. 136/1985 Zb. podmienkou pre priznanie takéhoto príspevku je, že stavba sa začala na základe stavebného povolenia, uvedené neznamena, že už skutočne musela byť táto stavba začatá, v čase poskytnutia príspevku, ale na to, aby tento príspevok mohol byť žiadateľovi poskytnutý bolo potrebné, aby žiadateľ o tento príspevok disponoval už právoplatným stavebným povolením, ktoré v danom prípade žalovaný získal dňa 17.04.1990, kedy bolo stavebné povolenie vydané a ktoré nadobudlo dňa 10.05.1990. Na základe tohto stavebného povolenia potom 11.05.1990, teda deň po tomto stavebnom povolení bol žalovanému poskytnutý prvý príspevok vo výške 54.000 Sk, čo taktiež dosvedčuje, že podmienkou na poskytnutie príspevku nebolo, aby už stavba bola začatá, pretože nie je možné predpokladať, že hneď nasledujúci deň po právoplatnosti stavebného povolenia už aj stavba preukázateľne začatá mohla byť. Taktiež súd sa nestotožnil s názorom právneho zástupcu žalovaného, že aj druhý príspevok vo výške 15.000 Sk, mohol byť poskytnutý až po tom, ako bola uskutočňovaná stavba na pozemku so sťažnými základmi. Na to, aby ŠFRB mohol skonštatovať, že stavba bude realizovaná na pozemku so sťažnými podmienkami, nie je potrebné začatie tejto stavby, ale sú potrebné príslušné listinné dôkazy, ktoré zachytávajú terén, v ktorom má byť stavba postavená. Súd nevyklučuje, že v čase kedy bol druhý príspevok vo výške 15.000 Sk, teda v júli 1990 poskytnutý, že mohlo byť už začaté zo stavbou v podobe stavebných úprav, avšak rozhodne stavba nemohla byť zrealizovaná v takom stave, aby bolo možné konštatovať, že v danom čase už bola vybudovaná do takého stavu, kedy by bolo možné konštatovať, že sa jedná o vec v právnom zmysle, teda, že by bola konštrukčne už uspošobená tak, že z tohto konštrukčného riešenia by bolo možné vyvodiť to, ako bude situovaná celá stavba, teda ako budú situované jednotlivé miestnosti. Súd neakceptoval požiadavku žalovaného, aby súd od znalcom vypočítanej ceny v prípade, že uzná, že dom patrí do BSM, odpočítal znalcom stanovenú cenu, resp. hodnotu rodinného domu v technickom stave so základmi, vybudovaným zapusteným prízemím a zhotovenou stropnou konštrukciou nad prízemím, pretože z dokazovania nevyplývalo, že by stavba v takomto stave bola zrealizovaná do uzavretia manželstva. Súd preto od znalcom vypočítanej všeobecnej hodnoty rodinného domu odpočítal len preukázateľné finančné prostriedky, ktoré žalovaný získal zo ŠFRB v celkovej výške 64.000 Sk, čo v prepočte na eurá predstavuje sumu 2.290,38 eur. Znamená to teda, že pokiaľ súd prikázal predmetný rodinný dom do predmetného vlastníctva žalovaného, tak titulom vyrovnania podielu na vypořádanom BSM uložil žalovanému povinnosť vyplatiť rozdiel v celkovej výške 27.369,84 eur (57.030,05-2.290,38 eur), čo zaokrúhlene predstavuje priznanú sumu vyrovnávacieho podielu. O náhrade trov konania rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods.1 CSP vychádzajúc z ustanovenia § 255 ods. 2 CSP. V danom prípade predmetom konania bolo vypořádanie BSM, kedy žalobkyňa žiadala aby súd vypořádal predmet BSM - rodinný dom s tým, aby uložil žalovanému povinnosť vyplatiť jej polovicu z ceny, ktorá bude určená znaleckým posudkom. Je nesporné, že súd jej návrhu vyhovel, avšak samotná žalobkyňa žiadala, aby súd pri rozhodovaní o trovách konania rozhodol tak, že každý zo strán sporu si bude znášať trovy konania sám. Súd je toho názoru, že keďže medzi stranami sporu došlo k vypořádaniu ich spoločného majetku, a teda ich vzájomné majetkové vzťahy sú týmto vyspořádané, je spravodlivé, aby si skutočne každý zo strán sporu znášal svoje trovy konania, čomu zodpovedá výrok súdu, že žiadna zo strán sporu nemá nárok na náhradu trov konania, preto súd aj takto o náhrade trov konania rozhodol. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 148 ods. 1, § 149 ods. 1, 3, § 150 Občianskeho zákonníka.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Navrhol ho zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, resp. zmeniť a žalobu žalobkyne zamietnuť. Namietal, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP a teda súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávne právne vec posúdil. Vytýkal súdu prvej inštancie, že vychádzal prevažne z výpovedí svedkov, ktorých

navrhla žalobkyňa, tak ako to uviedol v bode 53 napadnutého rozsudku, pričom neprihliadol na výpovede svedkov navrhnutých žalovaným, ktorí jednoznačne potvrdili, že predmetný rodinný dom bol ešte pred uzatvorením manželstva sporových strán v takom stave rozostavanosti, že spĺňal podmienky stavby, ktorú je možné v zmysle ustálenej judikatúry súdov SR považovať za vec. Mal za to, že tvrdenia svedkov neboli jednoznačné v tom, či bol rodinný dom súp. č. 777 v takom stave rozostavanosti, že by nemal patriť do BSM sporových strán, pričom napr. svedkyňa Z. uviedla, že do uzatvorenia manželstva strán sporu nebolo na dome nič postavené, ale svedkyňa I. už uviedla, že boli postavené základy domu a pod.. Dôvodil, že súd neprihliadol na príbuzenský vzťah svedkov, ktorí vypovedali v prospech žalobkyne a v dôsledku uvedeného na tendenčnosť týchto svedkov. Ďalej vytykal súdu prvej inštancie, že pri hodnotení dôkazov prihliadol na návrh mimosúdnej dohody, v ktorom bol dom radený do BSM, keď formulácia v tejto dohode bola uvedená len pre účely mimosúdnej dohody, ktorá skutočnosť bola potvrdená žalovaným aj na pojednávaní a predmetná dohoda nebola medzi sporovými stranami nikdy uzavretá, a teda nebola ani platná. Takto uvedená formulácia bola do návrhu zahrnutá aj z dôvodu, že podľa dohody mal žalovaný žalobkyňu uhradiť výplatok, ktorý sa musel vzťahovať k rodinnému domu. Taktiež mu nie je zrejmý právny záver súdu prvej inštancie, že aj v prípade, že by zo strany jeho matky k darovaniu skutočne došlo, takýto dar by považoval ako dar pre manželov, pričom v právnej praxi nie je ojedinelý prípad, kedy rodičia jedného z manželov (svojho dieťaťa) nemajú ku druhému manželovi vytvorený akýkoľvek vzťah a dôjde z ich strany k darovaniu veci výlučne jednému z manželov (svojmu dieťaťu). Ďalej namietal, že súd prvej inštancie neprihliadol na skutočnosť, ktorá bola uvedená v znaleckom posudku a to hodnotu technického stavu so základmi nevybudovaným zapusteným prízemím a zhotovenou stropnou konštrukciou nad prízemím v hodnote 12.262,06 eur, ktorú financoval zo svojich prostriedkov. Táto skutočnosť, podľa jeho názoru, vyplynula aj z dokazovania, pričom v tomto rozsahu bol rodinný dom minimálne do uzatvorenia manželstva vyhotovený, aj keď naďalej trval na tom, že dom bol v takom stupni rozostavanosti, že spĺňal znaky veci podľa práva SR a nemal by patriť do BSM sporových strán. Skutočnosť potreby odpočítania nákladov v hodnote 12.262,06 eur vyplýva aj z toho, že tieto dal v znaleckom posudku ohodnotiť samotný súd a tomuto teda musela byť zrejماً skutočnosť, že minimálne v tomto rozsahu bol predmetný rodinný dom do dňa uzavretia manželstva sporových strán postavený výlučne z jeho prostriedkov. Záverom vytykal súdu prvej inštancie, že sa nevyporiadal vo svojom rozhodnutí s právnymi závermi, ktoré boli konštatované vo vyjadrení k meritu veci zo dňa 03.10.2016 a ktoré jednoznačne vyplývajú z vyhlášky č. 136/1985 Zb. o finančnej úverovej a inej pomoci družstevnej individuálnej bytovej výstavbe a modernizácii rodinných domčekov v osobnom vlastníctve, a ktoré jednoznačne potvrdzovali pravdivosť jeho tvrdení.

3. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhla napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Uviedla, že pozemok, na ktorom mali ísť stavať dom, bol v osobnom užívaní, tento pozemok najskôr s manželom vyklčovali, vyčistili, upratali a následne si vybavili stavebné povolenie a až v roku 1991, čo je po uzavretí manželstva, začali so stavebnými prácami. Toto potvrdili svedkovia a sám toto uznal žalovaný, keď v návrhu dohody o vypořádání BSM, ktorú sám pripravil, uviedol, že do BSM patrí i tento rodinný dom. Poukázala na to, že žalovaný úmyselne nepredložil súdu denník o vykonaných prácach, nákladoch, ktoré bol povinný preukázať Štátnemu fondu rozvoja a bývania, lebo by sa jednoznačne preukázali jej tvrdenia a bolo by z týchto dokladov zrejmé, že všetky doklady o kúpe stavebného materiálu, ako aj vykonaných prácach, boli uskutočnené až po uzatvorení ich manželstva. Pokiaľ sa týka nenávratného príspevku, tento súd zarátal vo výške 2.290,38 eur v rámci hodnoty nehnuteľnosti, ktorú ustanovil znalec a preto o túto sumu bola hodnota jej výplaty ponížená. Pokiaľ žalovaný tvrdil, že súd mu nezohľadnil dary, ktoré obdržal od svojich rodičov, tak tieto neboli zohľadnené ani jej zo strany jej rodičov a z toho času platnej judikatúry je zrejmé, že dary patria pre oboch manželov a nie výlučne pre toho, ktorý sa o rozvoje domáha takéhoto započítania. Ďalej uviedla, že nevie nič o tom, že by rodičia žalovaného dali žalovanému, v tom čase jej manželovi, nejaké finančné prostriedky a preto do dnešného dňa rodinný dom nie je dokončený. Poukázala na to, že jej rodičia zaplatili všetok stavebný materiál na podkrovie, ktoré doposiaľ žalovaný nedokončil, a je v takom stave, v akom ho mal možnosť znalec pri ohliadke vidieť.

4. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (keď nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, ani to nevyžadoval verejný záujem) v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

5. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že pri rozhodovaní vo veci samej vzal súd prvej inštancie do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov stranám sporu vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Pri rozhodovaní vo veci samej súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia vo veci samej, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP a k odvolacím námietkam žalovaného dodáva nasledovné:

6. Žalovaný v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie vychádzal prevažne z výpovedí svedkov, ktorých navrhla žalobkyňa, tak aby to uviedol v bode 53 napadnutého rozsudku, pričom neprihliadol na výpovede svedkov ním navrhnutých. Mal za to, že tvrdenia svedkov, z ktorých súd v odôvodnení svojho rozhodnutia vychádzal, neboli jednoznačné v tom, či bol predmetný rodinný dom v takom stave rozostavanosti, že by nemal patriť do BSM, pričom poukázal na rozdielnosť vo výpovedi svedkyne Z. a svedkyne I.. Dôvodil, že svedkovia, ktorí sú príbuzní žalobkyne vypovedali v jej prospech, avšak súd prvej inštancie žiadnym spôsobom neprihliadol na príbuzenský vzťah pri týchto svedkoch k žalobkyňi a v dôsledku toho na tendenčnosť týchto svedkov. Odvolací súd sa s týmito námietkami žalovaného nestotožňuje. Súd prvej inštancie vypočul svedkov Y. V., otca žalobkyne, Q. C., švagrinú matky žalobkyne, M. I., bez príbuzenského pomeru, G. Z., bez príbuzenského pomeru, N. K., tetu žalobkyne, I. V., matku žalobkyne, N. O., matku žalovaného, E. L., bez príbuzenského pomeru, B. O., otca žalovaného. Výpovede svedkov, bez ohľadu na to, či sú to osoby príbuzné, hodnotí súd z osobného kontaktu. Súd prvej inštancie nielen v bode 53 napadnutého rozsudku, ako to namietal žalovaný, ale aj v bode 54 odôvodnil, ktoré svedecké výpovede považoval za vierohodné dôkazy. Odvolací súd preto nevhliadol dôvod na iné posudzovanie týchto dôkazov, ako súd prvej inštancie.

7. Odvolateľ ďalej namietal, že nie je zrejmé, z akého dôvodu prihliadal súd na návrh mimosúdnej dohody, v ktorej bol sporný rodinný dom radený do BSM. Ani táto námietka neobstojí, nakoľko z bodu 56 napadnutého rozsudku vyplýva, z akého dôvodu prihliadol pri rozhodovaní k predmetnej dohode, s ktorým záverom sa aj odvolací súd plne stotožňuje.

8. Odvolacia námietka žalovaného smerujúca k neprihliadnutiu daru 50.000 Sk od matky žalovaného, žalovanému, nie je dôvodná. S odôvodnením napadnutého rozsudku v bode 58 sa aj odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje a naň odkazuje.

9. Čo sa týka ďalších námietok odvolateľa, že súd prvej inštancie neakceptoval jeho návrh na odpočítanie znalcom stanovenej ceny, resp. hodnoty rodinného domu v technickom stave so základmi, vybudovaným zapusteným prízemím a zhotovenou stropnou konštrukciou nad prízemím v hodnote 12.262,06 eur, s nevysporiadaním sa s právnymi závermi, ktoré boli konštatované vo vyjadrení k meritu veci dňa 03.10.2016, a ktoré jednoznačne vyplývajú z vyhlášky č. 136/1985 Zb. o finančnej, úverovej a inej pomoci družstevnej individuálnej bytovej výstavbe a modernizácii rodinných domov v osobnom vlastníctve, tieto odvolacie námietky žalovaný uvádzal už v konaní pred súdom prvej inštancie a tieto sú v podstate totožné s tvrdeniami, ktoré uplatnil žalovaný už v priebehu prvoinštančného konania. Z tohto dôvodu odvolací súd aj vo vzťahu k týmto námietkam poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožňuje. Žalovaný bez pochybností nepreukázal, čo konkrétne do stavby predmetného rodinného domu vložil, v akom rozsahu do uzavretia manželstva bola stavba rodinného domu realizovaná, keď z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by stavba v takom rozsahu, v akom žiada žalovaný odpočítanie nákladov v sume 12.262,06 eur, bola zrealizovaná. V ostatnom ohľadne týchto námietok odvolateľa odvolací súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku v bode 60 až 62, s ktorými závermi sa v plnom rozsahu stotožňuje.

10. Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

11. Úspešnej žalobkyňi odvolací súd priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP.

12. Toto rozhodnutie prijal senátu krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).